

PASSION

végzet

A TORMENT FOLYTATÁSA

*finep
selection*

LAUREN KATE

LAUREN KATE

PASSION

végzet

A TORMENT FOLYTATÁSA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

M-NEK ÉS T-NEK,
AKIKET A GONDVISELÉS KÜLDÖTT

*Ha nem is találsz rám rögtön, ne veszítsd el bátorságod,
Ha egyik helyen nem találsz, keress a másikon,
Valahol megállok, és várok reád.*

WALT WHITMAN: ÉNEK MAGAMRÓL
(Fordította: Gáspár Endre)

PROLÓGUS

A TITOKZATOS ISMERETLEN

LOUISVILLE, KENTUCKY

2009. NOVEMBER 27.

ELDÖRDÜLT A LÖVÉS. A széles kapu kivágódott. A lópaták dobogása hatalmas mennydörgésként visszhangzott mindenfelé.

– Elindultak!

Sophia Bliss megigazította tolldíszes derby kalapjának széles karmáját. A halvány mályvaszínű, több mint hatvan centiméter átmérfőjű kalapról áttetsző fátyol omlott alá. Elég nagy ahhoz, hogy Miss Sophia igazi lóversenyrajongónak tűnjön, de nem annyira rikító, hogy feltűnést keltsen.

Három kalapot rendeltek ugyanattól a Hilton Head-i kalaposnőtől, külön erre a mai lóversenyre. Az egyik – egy vajsárga, főkötőszerű kalap – Lyrica Crisp hófehér fejét borította, aki Miss Sophia balján ülve nagy élvezettel fogyasztotta marhahúsos szendvicset. A másik – egy tengerzöld szalmakalap, széles, pöttyös selyemszalaggal – Vivian Sole koromfekete sörényét díszítette, aki Miss Sophia

jobbán, fehér kesztyűs kezeit az ölében összekulcsolva, megtévesztően illedelmesnek látszott.

– Pompás nap egy lóversenyhez! – jegyezte meg Lyrica. 136 évvel ő volt a legfiatalabb Zhsmaelim Vénjei közül. Kevéske mustárt törölt le a szája sarkából. – Nem hihetetlen, hogy most vagyok először ügetőn?

– Psz! – pisszegte le Sophia. Lyrica tisztára felbosszantja! Ez a nap egyáltalán nem a lovakról szól, ma a legnagyobb koponyák titkos találkozására készülnek! De, mi van, ha a többiek történetesen nem jelennek meg? Biztosan itt lesznek! Ezt a tökéletesen semleges helyszínt jelölte meg az az arany dombornyomásos meghívó, melyet Sophia egy ismeretlen feladótól kapott. A többieknek is itt kellene már lenniük, felfedni magukat, hogy összeállíthassák végre a közös cselekvési tervet. Bármelyik percben. Azt remélte.

– Remek nap, remek sport! – mondta Vivina szárazon. – Kár, hogy a *mi* lovunk nem ilyen könnyű köröket fut a saját futamában, mint ezek a csikók! Nem igaz, Sophia? Nehéz lenne fogadni rá, hol végzi Lucinda, a mi telivérünk!

– Azt mondtam, *psz!* – suttogta Sophia. – Fogd be azt a lepcsés szádat! Besúgók vannak mindenfelé!

– Az állandó üldözési mániád! – mondta erre Vivina, mire Lyricából kitört a kacagás.

– Csak én maradtam! – közölte Sophia.

Valaha sokkal többen voltak, huszonnégyen, a Vének a Zhsmaelim csúcsán. A halandók, a halhatatlanok és páran, akik az öröklét határán álltak, mint Sophia csoportja. A tudás, a szenvedély és a hit szektája, akiket egyetlen cél egyesít: visszarendezni a világot a bűnbeesés előtti állapotba, az angyalok bukása előtti rövid, de dicsőséges időszakba. Méghozzá bármi áron.

Így volt lejegyezve az általuk összeállított és mindegyikük által aláírt kódexben, világosan, mint a nap: *bármilyen áron.*

Mert valójában eldőlhet így is, úgy is.

Minden éremnek két oldala van. Fej vagy írás. Világos és sötét. Jó és...

Nos, az a tény, hogy a Vének nem készültek fel mindkét lehetőségre, nem Sophia hibája. Mégis az ő keresztje lett, sorban utasították vissza. Hogy: *Túl sötétek lettek a szándékaid.* Vagy: *Esett a szervezet színvonala.* Másutt: *A Vének túl messzire merészkedtek az eredeti kódexről.* A levelek első rohama, ahogy az várható volt, a Pennyweather nevű lánnyal történt incidens után alig egy héttel érkezett. Azt írták, nem bírják elviselni egy egyszerű kisgyermek halálát. A Vének rémülten menekültek attól a könnyelmű törzsúrától, mindannyian rettegetek a Rend haragjától.

Gyávák!

Sophia nem tartott a Rendtől. Nem foglalkoztak az igazakkal, feladatuk a bukottak feltételes szabadlábra helyezése volt. A Roland Sparkshoz és Arriane Alterhez hasonló angyalok földön tartása. Amíg valaki véglegesen el nem pártol a Mennytől, addig kis elhajlások megengedettek. Ez voltaképpen a nehéz időekkel járt. Sophia szeme csaknem belefájdult a többi Vén pipogya kifogásainak olvasásába. Még ha vissza *akarná* is szerezni az elpártolókat – ami egyáltalán nem állt szándékában –, semmit sem tehet.

Mára Sophia Bliss – az iskolai könyvtáros, aki azelőtt egyszerű titkárként dolgozott a Zhsmaelim tanácsban – lett a legmagasabb rangú tisztviselő a Vének között. Mindössze tizenketten maradtak. És közülük kilenc megbízhatatlan.

A lóversenypályán emiatt voltak ma csak hárman. Színlelt fogadásokat kötöttek hatalmas, pasztellszínű kalapjaikban. És vártak.

Szánalmas, milyen mélyre süllyedtek.

A futam véget ért. A zörgő hangosbemondó bejelentette a győzteseket és a következő futam esélyeseit. Körülöttük mindenfelé jó módúak és részegek ujjongtak vagy süllyedtek egyre mélyebbre a székeikben.

Egy körülbelül tizenkilenc éves, tejfölszőke, copfos, barna ballonkabátot és sötét, vastag keretes napszemüveget viselő lány lépdelt lassan a Vének felé vezető alumíniumlépcsőkön.

Sophia kővé dermedt. Mit kereshet itt ez a lány?

Szinte lehetetlen volt megmondani, melyik irányba néz. Sophia erősen igyekezett, hogy ne bámulja. Nem mintha számítana, hisz a lány úgysem látja. Világtalan. Ám ekkor...

A Kitaszított Sophia felé biccentett. Ja, persze, ezek a féleszűek képesek érzékelni a lélek tüzét! Halványan ugyan, de Sophia életereje még mindig látható lehet számukra.

A lány a Vének előtti üres sorban foglalt helyet, a pálya felé fordult, és egy ötdolláros fogadástitip-füzetet lapozgatott, melyet vak lévén, el sem bírt olvasni.

– Jó napot! – köszönt a Kitaszított egyhangúan. Meg sem fordult.

– El nem tudom képzelni, mit keresel itt – mondta Miss Sophia. Nyirkos, novemberi nap volt Kentuckyban, de a homlokán váratlanul fénylő izzadsággöngyök keletkeztek. – Együttműködésünk véget ért, mikor a seregednek nem sikerült a lányt elhozni! Semmi, még az az eszelős fecsegő, aki Phillipnek nevezi magát, sem változtat a döntésünkön! – Sophia közelebb hajolt a lányhoz, és elfintorodott: – Mindenki tudja, hogy bennetek, Kitaszítottakban nem lehet megbízni!

– Nekünk ma itt nem veletek van dolgunk – közölte a Kitaszított mereven maga elé bámulva. – Nem vagytok mások, csupán eszközök,

melyek révén közelebb juthatunk Lucindához. Bennünket továbbra sem érdekel az „együttműködés”!

– Manapság már senki nem foglalkozik a szervezetetekkel! – hangzott, miközben léptek közeledtek a lelátón.

Magas, borotvált fejű, sudár fiú, a lányéhoz hasonló ballonkabátban. Napszemüvege a drogériákban az elemek mellé kitett olcsóbik, műanyag fajta.

Phillip közvetlenül Lyrica Crisp mellé huppant a lelátón. Ahogy a Kitaszított lány, ő sem fordult feléjük, miközben beszélt.

– Egyáltalán nem vagyok meglepve Sophia, hogy itt talállok! – Napszemüvegét az orrára húzta, felfedve az üres, fehér szemgolyókat. – Csalódtam benned, hogy meg sem említetted, téged is meghívtak mára!

Lyrica levegő után kapkodott a fiú szemüvege mögött föltáruuló ijesztő, nagy fehérség láttán. Még Vivina is elvesztette a hidegvérét, és hátrébb húzódott. Sophiát ette a méreg.

A Kitaszított lány ujjai közé csippentve felmutatott egy arany kártyát – ugyanolyat, amelyet Sophia is kapott. – Ez nekünk lett címezve! – Csakhogy az övékét mintha Braille-írással nyomták volna. Sophia utánanyúlt, hogy megbizonyosodjon, de a meghívó egy gyors mozdulattal eltűnt a lány ballonkabátjában.

– Figyeljetez rám, kis ostobák! A csillagnyilaitokat a Vének emb-lémájával jelöltem meg. *Nekem* dolgoztok!

– Helyesbíték – mondta Phillip. – A Kitaszítottak nem dolgoznak senkinek, csak maguknak!

Sophia figyelte, ahogy nyújtogatja a nyakát, színlelve, hogy az egyik lovat követi a versenypályán. Mindig hátborzongatónak találta, ahogy a látók benyomását keltik. Pedig mindannyian tisztában

vannak azzal, hogy Ő maga vakította meg őket, ujjának egyetlen mozdulatával.

– Szégyen, hogy ilyen pocskék munkát végeztetek a lány elfogásánál! – Sophia érezte, hogy hangját a kelleténél jobban felemeli, amivel magára vonta a lelátón átkelő idősebb pár tekintetét. – Luce kézre kerítésénél össze kellett volna dolgoznunk – sziszegte –, de ti... kudarcot vallottatok!

– Nem számított volna, se így, se úgy!

– Hogy mondod?

– Luce akkor is elveszett volna az időben. Mindig is ez volt a végzete. A Vének sorsa mindenképpen csak egy hajszálon múlna. Így jártatok!

Sophia neki akart ugrani, és addig fojtogatni, míg azok a nagy fehér szemek ki nem fordulnak a gödrükből. Úgy érezte, hogy töre lúkat éget az ölében lévő borjúbőr táskán. Bár csillagnyi lenne! Sophia kászálódni kezdett, mikor a lelátón egy hang csendült fel mögülük.

– Kérem, üljön le! – dübörgött. – A megbeszélést ezennel megnyitom!

Ez a hang! Sophia azonnal tudta, kié. Kimért és tekintélyt parancsoló. És olyan megszégyenítő. Ereje megremegtette az egész lelátót.

A közelben lévő halandók semmit nem vettek észre, de Sophia tarkóját elöntötte a forróság. Egész testén átszivárgott, elszibbasztotta. Nem közönséges félelem volt. Bénító, a gyomrot is felkavaró rettegés. Meg merjen fordulni?

A szeme sarkából óvatosan sandított a méretre szabott fekete öltönyös férfira. Fekete kalapja alatt rövidre nyírt, sötét haj. Kedves és vonzó vonásai nem különösebben említésre méltóak. Simára borotvált arc, egyenes orr, ismerősnek tetsző barna szemek. Miss Sophia még sohasem látta. És mégis tudta, ki ő, érezte a csontja velejéig.

– Hol van Cam? – érdeklődött a hang mögöttük. – Ő is kapott meghívót.

– Valószínűleg Istent játszik a Derengőkben. Akárcsak a többiek – kotyogta Lyrica. Sophia meglegyintette.

– Azt mondtad, *Istent* játszik?

Sophia szavak után kutatott, melyek helyrehozhatják ezt az óriási baklövést. – Páran követték Lucindát vissza az időben – mondta végül. – A két Nefilim is többek között. Abban nem vagyunk biztosak, hányan még rajtuk kívül.

– Megkérdezhetem – kezdte a hang, hirtelen jegessé válva –, hogy közületek miért nem döntött úgy senki, hogy Lucinda után megy?

Sophia azért küzdött, hogy nyelni tudjon és levegőt vegyen. A páni félelem a legegyszerűbb mozdulatait is lebénította. – Tulajdonképpen mi nem, nos..., még nem rendelkezünk megfelelő képességekkel hozzá...

A Kitaszított lány a szavába vágott. – A Kitaszítottak már jó úton járnak...

– Csendet! – parancsolta a hang. – Kíméljete meg a kifogásaitoktól! Nem számítanak, ahogy ti sem!

A csoport hosszú ideig csendben maradt. Borzasztó, hogy még csak nem is lehet sejteni, hogyan tehetnének a kedvére. Mikor végre megszólalt, hangja lágyabban, de nem kevésbé gyilkosan csengett. – Túl nagy a tét. Többé semmi mást nem bízhatok a véletlenre.

Habozott.

Majd szelíden hozzátette: – Eljött az idő, hogy a saját kezembe vegyem a dolgokat!

Sophia, hogy palástolja rettegését, azonnal abbahagyta a zihálást, de teste reszketésének nem tudott megálljt parancsolni. Hogy

személyesen Ő avatkozik be? Őszintén, ez volt a lehető legrémissz-
több lehetőség. Sophia el sem tudta képzelni, hogy *vele* dolgozzon
azon...

– Ti pedig kimaradtok belőle! – folytatta. – Ennyi az egész.

– De... – Baleset volt, akarta mondani, ám Sophia torkán nem
jött ki szó. Már nem tudta visszacsinálni. Mi lesz az évtizedek alatt
végzett munkájával! A megannyi tervével! A saját nagy terveivel!

Hosszú, fülsértő ordítás harsant.

Végigvisszhangzott a lelátókon, s a másodperc töredéke alatt szin-
te az egész versenypályát bejárta.

Sophia összehúzta magát. A hang szinte *belé* fúródott, áthatolt a
bőrén, egész a legbensőjéig. Úgy érezte, darabokra hasítja a szívét.

Mind Lyrica, mind Vivina összeszorított szemmel, szorosan si-
mult hozzá. Még a Kitaszítottak is megremegtek.

És mikor Sophia már azt gondolta, a hang soha nem szűnik meg,
s a végén a halálát okozza, az ordítást tökéletes, síri csend váltotta fel.

Egyetlen pillanatra.

Ám épp elég időre ahhoz, hogy Sophia körbepillantson, és nyug-
tázza, a lóverseny közönsége semmit nem hallott.

A hang Sophia fülébe suttogetta: – A kísérletezéseidnek ezzel vége!
Meg ne próbálj az utamba állni!

Lent, előttük újabb lövés dörrent. A széles kapu újra kivágódott.
Ezúttal azonban a lópaták dobogása csupán annyira hallatszott a
porban, akár a könnyű záporosó kopogása a fák lombjain.

A mögöttük lévő alak odébbállt, még mielőtt a lovak átfutottak
volna a célvonalon, csak a lelátó deszkáiba égett szénfekete patanyo-
mok maradtak utána.

ELSŐ FEJEZET

TŰZ ALATT

MOSZKVA

1941. OKTÓBER 15.

LUCINDA!
A sűrű sötétben vegyes hangfoszlányok érték utol.

Gyere vissza!

Várj!

Nem vett róluk tudomást, haladt tovább előre. A Derengő árnyékos falairól mindenholnan a neve visszhangzott, ami apró hőhullámokat keltett a bőrén. Daniel vagy Cam hangja? Arriane vagy Gabbe? Roland töri magát, hogy menjen vissza azonnal, vagy Miles az?

Egyre nehezebben lehetett a különféle hangokat kivenni, míg végül Luce már egyáltalán nem is tudta egymástól megkülönböztetni a jóakarót és a rosszat. Barát vagy ellenség? Könnyedén szét kéne választania őket, de semmi nem egyszerűbbé. Mára minden, ami valaha fekete és fehér volt, egyszínű szürkévé olvadt.

Egy dologban viszont mindkét oldal egyetért: mindenki ki akarja húzni a Derengőből. Mégpedig a saját *biztonsága* érdekében, ahogy ők állítják.

Köszöni szépen, de nem!

Nem most.

Nem, miután tönkretették a szülei udvarát, poros csatateret csinálva belőle. Nem tudott a szülei arcára gondolni anélkül, hogy ne akarna visszafordulni. Nem mintha tudná, hogyan kell egy Derengőben megfordulni! Ráadásul, túl késő is lenne. Cam megpróbálta *megölni*. Vagyis azt, akit Luce-nak hitt. Miles ugyan megmentette, de az sem egy egyszerű kérdés. Csak azért volt képes a tükörképét megjeleníteni, mert *túlságosan* kedveli.

És Daniel? Vajon eléggé szereti? Luce nem tudta megmondani.

A végén, mikor a Kitaszított megközelítette, Daniel és a többiek úgy bámultak Luce-ra, mintha *ő* tartozna *nekik*.

Te vagy a belépőnk a Mennysországba, mondta neki a Kitaszított lány. *A jutalom*. Mit jelenthet ez? Pár héttel ezelőtt még azt sem tudta, hogy léteznek Kitaszítottak! És ők mégis akarnak tőle valamit, még hozzá annyira, hogy képesek Daniellel is megküzdeni érte! Biztos azzal az átokkal kapcsolatos, ami miatt Luce folyton újjászületik, életről életre újból testet ölt. De mit hisznek róla, mire képes?

Valahol itt van a válasz eltemetve!

Liftezett a gyomra, míg gépiesen átbötladozott a hideg árnyékon, a sötét Derengőben tátongó úr mélyén.

Luce...

A hangok halkultak, egyre jobban elcsendesültek. Nemsokára csak alig kivehető suttogások maradtak. Mintha feladták volna. Mígnem...

Újra felerősödtek. Egyre hangosabbá és érthetőbbé váltak.

Luce...!

Ne! – A kezét a fülére szorítva próbálta a hangokat kizárni.

Lucinda...!

Lucy...!

Lucia...!

Luska...!

Fázott, fáradt volt és csendre vágyott. Most az egyszer egyedül akart maradni.

Luska! Luska! Luska!

Lábával belerúgott valamibe. *Puff.*

Valami kegyetlenül fagyos dologba.

Szilárd talajon állt. Tudta, mert nem botladozott többé, bár egyelőre semmi mást nem látott maga előtt, csak a mindent beborító feketeséget. Ekkor Converse tornacipőjére nézett.

És nagyot nyelt.

Fél lábszárig érő hótakaróba süppedt. A nyirkos hűvös helyett, amihez a hátsó udvarukból a múltba vezető homályos alagútban hozzászokott, valami más fogadta. Tomboló, kegyetlen fagy.

Az első alkalommal – a Shoreline-beli hálószobájától Las Vegas felé –, mikor Luce a Derengőbe lépett, barátaival, Shelbyvel és Milesszal tette. Az átjáró végén akadályba ütköztek: a köztük és a város közötti sötét, árnyas lepelbe. Mivel Miles volt az egyetlen, aki elolvasta az átlépésről írottakat, körkörös mozdulattal addig dörzsölte a Derengőt, amíg a borongós fekete árnyék darabokra nem hasadt. Luce mostanáig nem tudta, milyen problémát oldott meg ezzel Miles.

Ezúttal nem volt akadály előtte. Talán, mert egyedül utazott a saját indulatossága és akarata által megidézett Derengőn át. Olyan könnyen megtalálta a kijáratot! Szinte túl könnyen. A feketeség fátyla egyszerűen kettévált előtte.

Fagyos széllokés mart belé, térde összekoccant a hidegtől. Bordái megmerevedtek, szeme könnyel telt meg a hirtelen támadt csípős szélben.

Hol lehet?

Luce már bánta, hogy pánikszerűen vetette magát az időbe. Bár az igaz, hogy menekülnie kellett, meg aztán szeretné végre kideríteni a múltját, hogy korábbi énjait megmentse a sok fájdalomtól, és megértse, miféle szerelmi kapcsolatban állt Daniellel előző életei során. *Át* akarta *érezni*, nem elbeszélésekből megtudni. Ha megérti, talán helyrehozhatja, bármilyen átokkal sújtották is őt és Danielt.

Csak ne így! Nem tudja, hová és milyen korba jutott, fagyoskodik, magányos és teljesen felkészületlen.

Behavazott utcát látott maga előtt, acélszürke eget a fehér épületek fölött. Amolyan dörgésfélét hallott a távolból, de nem akart belegondolni, mit is jelezhet.

– Várj! – suttogta a Derengőnek.

Az árnyék bizonytalanul húzódott el vagy két araszra az ujjaitól. Próbálta megragadni, de a Derengő kisiklott a markából, s még távolabbra lebbent. Utánaugrott, és ujjbeggyel elcsípett belőle egy apró, nyirkos darabkát.

Ám ekkor, egy szempillantás alatt, a Derengő puha, fekete foszlányokra hullott szét a havon, melyek miután elhalványultak, teljesen eltűntek.

– Nagyszerű! – motyogta. – És most, mi lesz?

A távolban a szűk utca balra kanyarodott, és egy árnyas kereszteződésbe torkollott. A járdán magas halmokban állt az ellapátolt hó, melyet két hosszú, fehér kőépületsor mellé hordtak. Pár emeletnyi magas, feltűnő házak voltak, homlokzatukon végig vakító fehér

boltívekkel és rafináltan faragott oszlopokkal. Luce soha nem látott ehhez foghatót.

Az összes ablak sötétben tátongott. Luce-nak az az érzése támadt, hogy talán az egész város kihalt. Fényt csupán egy utcai gázlámpa árasztott. Ha fent is van a hold, vastag felhőtakaró mögé bújt. Ismét hallott valami morajlást az égen. Mennydörgés lenne?

Luce összefűzte karját a mellkasán. Rettenetesen fázott.

– Luska!

Egy női hang. Rekedt és érdes, mely egész életét parancsolgatással tölthette. Ennek ellenére a hang remegett.

– Luska, te bolond! Hol vagy?

Egyre közelebről hallatszott. Vajon Luce-hoz beszél? Volt valami más is a hangjában, valami különös, amit Luce hirtelen nem tudott szavakba önteni.

Végül egy sántikáló alak bukkant elő a behavazott utcasarkon. Luce a nőre bámult, és próbálta elhelyezni. Nagyon alacsony, kissé görnyedt hátú, talán hatvanas éveinek második felét taposta. Formátlan ruhái túlméretezettnek tűntek a testéhez képest. Haját vastag, fekete sálja alá gyűrte. Amint észrevette Luce-t, arca érthetetlen grimaszba torzult.

– Merre voltál?

Luce körülnézett. Rajta kívül egy lélek sem volt az utcán. Az idős hölgy hozzá beszélt.

– Pont itt – hallotta magát megszólalni.

Oroszul.

Kezét a szája elé kapta. Szóval emiatt tűnt az idős asszony hangja olyan furcsának: egy Luce által soha nem tanult nyelvet beszél! És mégis, Luce nemcsak érti minden szavát, de válaszolni is tud!

– Meg tudnálak ölni! – mondta az asszony nehezen szedve a levegőt, miközben Luce-hoz sietett, majd hevesen átölelte.

Markáns ölelés volt egy ilyen törékeny asszonytól. Luce majdnem sírva fakadt, amint a másik test hozzásimult, és megérezte a melegét ebben a véget nem érő, elképesztő hidegben. Szorosan magához ölelte.

– Nagyi? – suttogta, ahogy ajka az asszony füléhez tapadt, és valahogy tudta, hogy nem téved.

– Pont ezen az éjszakán tűnsz el, alighogy befejezem a munkát? – dorgálta az asszony. – Most meg holdkóros módjára szökdécselsz itt az utca közepén? Egyáltalán voltál ma dolgozni? Hol a nővéred?

Újabb morajlás az égbolt irányából. Úgy hallatszik, komoly vihar közeledik. Egyre gyorsabban. Luce megborzongott, és a fejét rázta. Nem tudta.

– Aha! – folytatta az asszony. – Már nem annyira felhőtlen a kedved, mi? – Luce-ra hunyorított, majd eltolta magától, hogy jobban szemügyre vehesse. – Istenem, mi ez rajtad?

Luce idegesen téblábolt, mialatt elmúlt élete nagyanyja szájátva bámulta a farmerjét, és végigfuttatta bütykös ujjait Luce flanelblúzának gombjain. Majd megragadta Luce rövid, kusza copfját. – Néha azt gondolom, ugyanolyan ütődött vagy, mint apád volt, nyugodjék békében!

Nemtetszése jeléül az asszony a hóra köpött. Lehámozta magáról a kabátját. – Vedd fel ezt, mielőtt megfagsz! – Ellentmondást nem tűrve bebugyolálta Luce-t, akinek ujjai félig megdermedtek, amíg a gombokkal küszködött. Eztán nagyanyja meglazította a sálját is, és betekerte vele Luce fejét.

Óriási égzengés riasztotta meg őket. Luce valahogy úgy érezte, mégsem mennydörgés. – Mi ez? – suttogta.

Az idős asszony rácsodálkozott. – Háború – motyogta. – A ruháiddal együtt az eszedet is elvesztetted? Na, gyere! Mennünk kell!

Ahogy átvergődtek a behavazott utcán, át az egyenetlen macskaköveken és a közjük fektetett villamossíneken, Luce rádöbbsent, hogy a város mégsem néptelenedett el teljesen. Néhány kocsi parkolt közvetlenül az út mellett, de egyszer-egyszer hallotta a sötét mellékutcák mélyéről a parancsra váró, kocsik elé fogott lovak örömteli nyerítését is, pedig fagyos leheletük megdermedt a levegőben. Elmosódott alakok iramodtak a háztetőkön át. Az egyik sikátorban egy szakadt kabátos férfi segített le három kisgyereket a pincelejárón.

A szűk utca végén az út fákkal szegélyezett sugárúttá szélesedett, ahonnan távoli kilátás nyílt a városra. Itt csak katonai járművek parkoltak. Régimódinak látszottak, majdhogynem képtelenségnek tűntek, akár egy hadi múzeum relikviái: ponyvás dzsipek óriási ütközőkkel, csontvékony kormánykerékkel, az ajtajukra festve a szovjet sarló és kalapács. Ezen az utcán Luce-on és a nagymamáján kívül nem tartózkodott más. A rémes ézengést leszámítva mindenütt kísérteties, hátborzongató nyugalom honolt.

A távolban Luce egy folyót vett észre, azon túl messzebb pedig egy hatalmas épületet. Még a sötétben is kivehetőek voltak alaposan megmunkált, lépcsőzetes tornyai és túldíszített hagymakupolái, melyek egyszerre tűntek ismerősnek, ugyanakkor mesebelinek. Eltartott egy darabig, mire rájött, ám akkor félelem hasított belé.

Moszkvában van!

És a város háborús övezet!

Fekete füst gomolygott a szürke égbolton, megjelölve a már eltalált városrészeket: a roppant terjedelmű Kremltől balra és közvetlenül mögötte, meg jobbra tőle, kicsit távolabb. Az utcákon nem

folyt harc, nem volt jele, hogy az ellenség gyalogos katonái beértek volna a városba. Ám az, hogy a megperzselődött épületeket lángok nyaldossák, mindenfelé a háborús gyújtóbombák szaga érződik, és a levegőben lógó fenyegetés, hogy még több várható, valahogy rosszabb volt mindennél.

Luce életében vitathatatlanul ez volt a legzűrösebb helyzet, amelybe valaha került, de az is lehet, hogy az *összes* eddigi életére igaz ez. Szülei megölnék, ha tudnák, hol van. Daniel talán soha többet nem beszélne vele.

Másrésről, mi van, ha többé nem is lesz esélyük, hogy haragudjanak rá? El is pusztulhat itt, ebben a háborús tűzfészekben!

Miért is tette mindezt?

Muszáj volt megtennie. Fejvesztettsége közepette nehéz rábukannia büszkeségének írmagjára, de valahol meg kell lennie.

Átlépett. És egyes-egyedül! Egy messzi helyre, egy távoli korba, abba a múltba került, melyet mindenképp meg kell értenie. Hiszen ezt akarta. Elég sokáig tűrte, hogy sakkbábuként tologassák.

És most mit kellene tennie?

Felgyorsította lépteit, és szorította nagyanyja kezét. Különös, hogy az asszony nem fogja fel igazán, mi zajlik Luce-ban, nem is sejti, valójában kicsoda, és mégis, érdes markának rángatása az egyetlen, ami jelen pillanatban Luce-t élteni.

– Hova megyünk? – érdeklődött, ahogy nagyanyja egy újabb homályos utcán vonszolta végig. A macskakövek megritkultak, és a közvetlen út csúszóssá vált. A hó átáztatta Luce teniszcipőjének vásznát, lábujjai égni kezdtek a hidegtől.

– Elhozzuk Krisztinát, a nővéredet – ráncolta a homlokát az idős asszony –, aki éjjelente dolgozik, pusztá kézzel lövészárkokat ás a hadseregnek, míg te pihengetsz! Nem emlékszel?

Ahol megálltak, nem volt közvilágítás az út mellett. Luce pislogott párat, hogy a szeme hozzászokjon. Úgy látszott, pont a város közepén, egy nagyon hosszú árok mellett állnak.

Legalább száz ember nyüzsgött körülöttük, mindannyian az orrukig bebugyolálva. Egy részük térdelve lapátokkal ásott. Mások a kezükkel túrták a földet. Néhányan az eget kémelve, mintegy fagyot-tan álltak. Pár katona nehéz, megrakott fémtalicskákban és targoncákon szállította el a földet és a köveket az utca végén törmelékből emelt barikádhoz. Testüket vastag, a hadsereg által kiutalt, térdüket verő gyapjúkabát fedte, de acélsisakjuk alatt arcuk éppolyan komor volt, mint a civileké. Lucinda felfogta, hogy mind azon dolgoznak, az egyenruhás férfiak, az asszonyok és a gyerekek, hogy a várost megerősítsék, az utolsó pillanatig megtegyenek minden elképzelhetőt az ellenség tankjainak távol tartására.

– Krisztina! – kiáltotta Luce nagyanyja ugyanazon az aggodalommal átitatott, szeretetteljes hangon, ahogy az imént Luce-t kereste.

Szinte azonnal felbukkant mellettük a lány. – Mi tartott ilyen sokáig?

A magas és vékony Krisztina, a fején lévő tisztí sapka alól kiszabaduló hosszú, sötét hajtincseivel annyira gyönyörű volt, hogy Luce gombócot érzett a torkában. Azonnal felismerte a lányban a családtagot.

Krisztina külseje Verára, egy másik múltbéli élete nővérere emlékeztette. Bizonyára vagy száz nővére kellett, hogy legyen az idők során. Vagy ezer. És mindannyian valamelyest hasonlóan élhették át ugyanazt a tragikus élményt. Lány- és fiútestvérek, szülők és barátok, akiket Luce szeretett, aztán elvesztett. Egyikük sem számított arra, ami bekövetkezett. Mindegyiküket magára hagyta a gyászukban.

Talán van rá mód, hogy ezt megváltoztassa, hogy könnyítsen a szerettei sorsán! Hátha ez is része annak, amit a régi életeiben történő bolyongása során elérhet.

Hatalmas robbanás dőreje visszhangzott a városon keresztül. A közelben csapódhatott be, mert Luce lába alatt megremegett a föld, és úgy érezte, a jobb oldali dobhártyája menten beszakad. Az utcasarkon beindultak a légvédelmi szirénák.

– Baba! – fogta meg Krisztina a nagyanyja kezét. Majdnem elsírta magát. – A nációk... vannak itt, ugye?

A németek. Luce először lépett át az időn egyedül, és zsupsz, máris a második világháborúban találja magát! – Megtámadják Moszkvát? – remegett a hangja. – Ma éjjel?

– El kellett volna mennünk innen a többiekkel! – jegyezte meg Krisztina keserűen. – Most már túl késő!

– És hátrahagytad volna az anyádat, az apádat meg a nagyapádat? – Baba megrázta a fejét. – Magukra hagynád a sírjaikat?

– Jobb, ha a temetőben csatlakozunk hozzájuk? – vágott vissza Krisztina. Luce után nyúlt, és megszorította a karját. – Tudtatok a támadásról? Te meg a kulák barátod. Ezért nem jöttél ma reggel dolgozni? Vele voltál, nem igaz?

Mire gondolhat a nővére, amiről Luce-nak tudomása lehet? Vajon kivel volt?

Ki mással, mint Daniellel.

Hát persze! Luska biztos épp most is vele van! És ha saját családtagjai is összekeverik *azt* a Luskát Luce-szal...

Összeszorult a mellkasa. Mennyi ideje van még hátra a haláláig? Mi lesz, ha Luce rátalál Luskára, mielőtt bekövetkezik?

– *Luska!*

Nővére és nagyanyja is rámeredt.

– Mi a baj vele ma este? – kérdezte Krisztina.

– Induljunk! – nézett rájuk morcosan Baba. – Azt hiszitek, Moszkovicsek a végtelenségig nyitva hagyják a pincéjüket nekünk?

Az égen egy vadászrepülő propellerének elnyújtott berregése hallatszott. Annyira közel repült, hogy mikor Luce felpillantott, tisztán kivehette a szárnyai alsó részére pingált sötét horogkeresztet. Borzongás futott végig rajta. Nemsokára újabb dörgés rázza meg a várost, a levegőt sötét, maró füst töltötte be. Eltaláltak valamit a közelben. Még két súlyos robbanás remegtette meg a talajt a lábuk alatt.

Az utcán káosz uralkodott. A lövészárkokban lévő emberek eltünedeztek, szétszóródtak a tucatnyi szűk utcácska irányába. Némelyikük a sarki metrómegálló lépcsőin igyekezett lefelé, hogy a föld alatt várja ki a bombázás végét, mások sötét kapualjakban tűntek el.

Egy háztömbnyire Luce rohanó alakot pillantott meg, vele egykorú lányt, piros sapkában és hosszú gyapjúkabátban. Egy pillanatra hátranézett, aztán futott tovább. Luce-nak ennyi is elég volt, hogy tudja.

Ő az!

Luska.

Kiszabadította magát Baba szorításából. – Sajnálom! Mennem kell!

Luce mély lélegzetet vett, és végigfutott a gomolygó füstös utcán, egyenesen a sűrű bombázás kellős közepébe.

– Megőrültél?! – ordította Krisztina, de nem követték. Ahhoz nekik is meg kéne bolondulniuk.

Luce lába elgémberedett, ahogy futni próbált a járdán felhalmozódott fél lábszárig érő hóban. Mikor ahhoz a sarokhoz ért, amerre piros sapkás korábbi énjét elrohanni látta, lelassított. Aztán visszatartotta a lélegzetét.

Az épület, mely közvetlenül előtte a háztömb felét elfoglalta, összeomlott. Fekete hamucsíkok mintázták a fehér köveket. Az épület oldalában lévő kráter legmélyén háborgó tűz égett.

A robbanás több rakás felismerhetetlen törmelékot szórt szerte a ház belsejéből. Vörvörös csíkok a havon. Luce visszahőkölt, míg rá nem jött, hogy a vörös csíkok nem vérnyomok, hanem vörös selyemfoszlányok. Szabóműhely lehetett. Az utcán több, csúnyán megperzselődött ruhaállvány szóródott szét. A csatornában egy próbababa feküdt az oldalán. Égett. Luce-nak be kellett takarnia a száját nagyanyja sáljával, hogy meg ne fulladjon a füsttől. Bárhová lépett, üvegszilánkok és kődarabok csapódtak a hóba.

Vissza kellene fordulnia, megkeresni a nagyanyját és a nővérét, akik az óvóhelyre segítenék, de nem volt rá képes. Muszáj megtalálnia Luskát! Ilyen közel még soha nem volt egyetlen múltbeli énjéhez sem. Luska talán segíthet annak megértésében, miért annyira más Luce saját élete. Vajon miért lőtt Cam csillagnyilat Luce tükörképébe, mikor azt hitte, ő az, és miért mondta Danielnek, hogy „ez sokkal jobb befejezés Luce számára”? Jobb, de minél?

Lassan körbefordult, próbálta észrevenni a piros sapkát az éjszakában.

Ott van!

A lány lefelé futott a folyóhoz. Luce is rohanni kezdett.

Pontosan ugyanolyan tempóban szaladtak. Mikor Luce a robbanás hangjára lebukott, Luska is azt tette, kísértetiesen utánozva Luce mozdulatait. És ahogy elérték a folyópartot és a város látványa eléjük tárult, Luska ugyanabban a merev pózban állt meg, mint Luce maga.

Úgy ötven méterrel Luce előtt, tükörképe zokogásban tört ki.

Moszkva nagy része lángokban állt. Oly sok otthont leromboltak! Luce megpróbálta maga elé képzelni a városban egy éjszaka alatt

tönkretett életeket, de az egész olyan távolinak, megközelíthetetlennek tűnt számára, mintha csak a történelemlétkönyvet olvasná.

A lány újra nekilódult. Olyan gyorsan szaladt, hogy Luce akkor sem érné utol, ha akarná. A macskakövekbe ütött hatalmas krátereket kerülgetve futottak. Égő épületek mellett rohantak el, melyekben szörnyű zajjal ropogott az új célpontra éppen átterjedő tűz. Összetört, felborult katonai teherautók mellett futottak el, melyekből megfeketedett emberkarok meredeztek.

Luska élesen befordult egy bal oldali utcába, és eltűnt Luce szeme elől.

Érezte, ahogy adrenalin szökik a vérébe. Nekiiramodott, lába még erőteljesebben, még sebesebben tapodta a havas utat. Csak kétségbeesett ember igyekszik ennyire. Akit nálánál hatalmasabb erő hajt.

Luska csak egy cél felé rohanhat.

– Luska...

Az ő hangja!

Merre van? Luce egy pillanatra elfeledkezett régi önmagáról, elfelejtette az orosz lányt, akinek az élete veszélyben forog, és bármelyik percben véget érhet, elfeledte, hogy ez a Daniel nem az ő Danielje, de aztán...

Hát persze, hogy ő az!

Daniel soha nem hal meg. Mindig jelen van. Mindig az övé, és Luce is mindig Danielé. Luce nem akart mást, csak a karjára lelni, beletemetkezni az ölelésébe. Daniel tudná, mit kell Luce-nak tennie, tudna segíteni. Miért is kételkedett ebben mostanáig?

Mintha rángatnák, úgy rohant Daniel hangjának irányába, de nem látta sehol. Sem őt, sem Luskát. A folyótól egy háztömbnyire megtorpant a kihalt útkereszteződésben.

Átfagyott mellkasában szinte elakadt a lélegzet. Hideg, lüktető fájdalom járta át a fülét, a lábát jeges tűszúrások döfködték, ami az állást is elviselhetetlenné tette.

Melyik irányba induljon?

Előtte hatalmas, törmelékkal teli, kihalt telek húzódott, az utcától állványokkal és vaskerítéssel elválasztva. Luce-nak még a sötétben is világos volt, hogy nem a légítámadásban lebombázott, hanem egy korábban lerombolt városrészt lát.

Nem látszott többnek ronda, elhagyatott építkezési gödörnél. Luce nem is tudta, mi szögezi oda. Miért nem rohan tovább Daniel hangja után?

Megmarkolta a kerítést, pislogott egyet, majd feltárult előtte valami csoda.

Egy templom! Fenséges fehér templom foglalta el a tátongó mélyedést. Homlokzatán hatalmas, három részre tagolt márvány boltívek. Őt aranyozott torony nyúlik az ég felé. Belsejében pedig, ameddig csak a szem ellát, viasszal kezelt templomi fapadok sorakoznak. A fehér lépcsősor tetején áll az oltár. A falakat és a magasan ívelt mennyezetet káprázatosan díszített freskók borítják, telis-teli angyalokkal.

A Megváltó Krisztus temploma.

Honnan tudja ezt Luce? Miért éri létezésének minden egyes idegszálával, hogy itt a semmi közepén valaha roppant nagy fehér templom magaslott?

Mert percekkal ezelőtt már járt itt. Észrevette valaki másnak a kéznyomát is a fémet borító hamuban. Luska is megállt itt, ő is megbámulta a templom romjait, és megérezett valamit.

Luce megmarkolta a kerítés rácsait, újra pislogott, és látta magát – vagy Luskát – kislánként.

Fehér csipkés ruhában ül a templom egyik padsorában. Orgonazene szól, míg az emberek a misére gyülekeznek. A balján ülő jóvágású férfi az apja lesz, a férfi mellett ülő nő pedig az anyja. Ott van a nagymama is, akivel Luce az imént találkozott, meg Krisztina. Mindketten fiatalabbnak és jól tápláltnak látszanak. Luce-nak bevillant, hogy nagymama a szülei halálát emlegette. Most azonban nagyon is elevennek látszanak. Úgy tűnt, mindenkit ismernek, a padosoruk mellett elhaladó minden egyes családot üdvözölnek. Luce a múltbeli énjét tanulmányozta, ahogy az apját figyeli, aki éppen egy jóképű szőke fiatalemberrel ráz kezét. A fiatalember lehajol hozzá, és a padosorok fölött rámosolyog. Ilyen gyönyörű ibolyaszín szemeket még sohasem látott!

Egy szempillantással később a látomás szertefoszlott. A telek megint nem volt több romhalmazzal. Luce majd megfagyott. És egyedül volt. Újabb bomba robbant a közelben, a folyó túloldalán, a detonációtól Luce térdre esett. Arcát a tenyerébe temette.

Váratlanul halk nyöszörgésre lett figyelmes. Arcát felemelte, és a sötét romok felé meresztette a szemét, míg észre nem vette a fiút.

– Daniel! – suttozta. Megszólalásig hasonlított! Még ebben a dermesztő sötétségben is mintha fény lebegné körül! Szőke haja, melyet szüntelenül csak borzogatna, a szürkés ibolyaszín szemek, melyeket mintha másra sem teremtettek volna, csak hogy folyton Luce-t csodálják. Az a végzetes arc, a kiemelkedő arccsontok, azok az ajkak! Luce szíve hevesebben vert és még szorosabban kellett a vaskerítésbe kapaszkodnia, hogy visszafogja magát, különben odarohan hozzá.

Mert a fiú nem volt egyedül.

Luskával volt. Őt vigasztalta, az arcát simogatta és lecsókolta róla a könnyeket. Karjukat egymás köré fonták, fejüket oldalra billentették, és ajkuk soha véget nem érő csókban forrt össze. Annyira

belevesztek az ölelésbe, hogy nem is érzékelték, mikor egy újabb dörgést követően az utca beleremegett a robbanásba. Úgy néztek ki, mintha rajtuk kívül más nem létezne a világon.

Testük szorosan egymáshoz simult, és túlságosan sötét volt ahhoz, hogy meg lehessen mondani, hol végződik az egyik és hol kezdődik a másik.

Lucinda talpra állt, és előrébb lopózott, egyik rakás törmeléktől a másikig araszolt a sötétben, mindössze arra vágyva, hogy közelebb jusson a fiúhoz.

– Azt hittem, soha nem talállok meg! – hallotta Luce múltbeli énjét.

– Mindig egymásra fogunk találni! – felelte Daniel, és felkapta a lányt, hogy még jobban magához szorítsa. – Örökké!

– Hé, ti ketten! – kiáltotta egy hang a szomszédos épület egyik kapualjából. – Jöttök?

Az üres telek melletti tér túloldalán egy fickó, akinek az arcát Luce nem tudta kivenni, kis csoportot terelgetett a biztonságosnak tűnő kőépületbe. Luska és Daniel is arra tartottak. Biztos végig ez volt a tervük, hogy együtt találjanak menedéket a bombák elől.

– Igen! – kiáltott Luska a többiek felé. Danielre nézett. – Menjünk velük!

– Nem! – válaszolt kurtán Daniel. És nyugtalanul. Luce túlságosan is jól ismerte ezt a tónust.

– Nagyobb biztonságban leszünk kinn az utcán! Nem pont ezért egyeztünk meg, hogy itt találkozunk?

Daniel megfordult, hogy hátranézzen, tekintete éppen azt a helyet pásztázta, ahol Luce rejtőzött. Mikor az ég kivilágosodott az újabb sorozat aranyló vörös robbantástól, Luska felsikoltott, és

arcát Daniel mellkasába temette. Így aztán egyedül Luce látta a fiú arckifejezését.

Valami súly nyomta a lelkét. Valami sokkal komolyabb, mint a bombáktól való félelem.

Ó, ne!

– Danyiil! – Az épület mellett álló fiú még mindig nyitva tartotta az óvóhely ajtaját. – Luska! Danyiil!

Már mindenki más bent volt.

Ekkor Danyiil maga felé fordította Luskát, és a füléhez hajolt. Rejtekhelyén, az árnyak sötétjében Luce égett a vágytól, hogy megtudja, mit suttozhat neki. Vajon olyasmiket mond, amit *neki* is szokott, amikor feldúlt vagy megrendült? Oda akart rohanni hozzájuk, elhúzni tőle Luskát, de nem tudta megtenni. Mélyen legbelül valami nem hagyta moccani.

Luska arckifejezését tanulmányozta, mintha az élete függene tőle. Talán függ is.

Luska bólogatott, ahogy Daniel beszélt hozzá, és arca a rémültről nyugodtra, csaknem békésre váltott. Behunyta a szemét. Még egyet bólintott, majd hátrabillentette a fejét, és lassú mosoly áradt szét az ajkán.

Mosoly?

De miért? Hogyan? Mintha tudná, mi fog történni vele.

Danyiil a karjában tartotta mélyen hátradöntve. Főlé hajolt egy újabb csókért, ajkát szorosan a lányéra tapasztotta, kezét végigfutatta a haján, a derekán, végig minden porcikáján.

A jelenet olyan szenvedélyes volt, hogy Luce belepirult, olyan meghitt, hogy lélegezni is alig bírt, olyan káprázatos, hogy a szemét nem tudta levenni róluk. Egy pillanatra sem.

Még akkor sem, mikor Luska felsikoltott.

Majd perzselő, fehér lángoszlop tört fel belőle.

Viharosan felcsapó lángnyelvek simogatták, mely hátborzongatóan szép, földöntúli látványt nyújtott, mintha hosszú selyemsál tekergőzne a vértelen test körül. A tűz elborította Luskát, kiáradt belőle és körülölelte, bevilágítva a kezdetben még verdeső, majd mozdulatlaná dermedő izzó végtagjait. Danyiil nem engedte el, amikor a tűz a ruhájába mart, akkor sem, amikor már csak ő tartotta Luska ernyedt, öntudatlan testének teljes súlyát, és a lángok kellemetlenül fanyar sistergéssel a húst égették, sőt még akkor sem, amikor a lány bőre feketére szenesedett.

Csak mikor a lobogó lángok kihunytak – oly hirtelen, mint ahogy a gyertya alszik el –, és már nem volt semmi, amit tarthatna, semmi más, csak hamu, Danyiil csak akkor hagyta, hogy karja elernyedjen.

Ez volt az egyetlen, amit Luce a visszatéréséről, elmúlt életeinek meglátogatásáról szóló legvadabb álmodozásaiban sem képzelt el soha: a saját halála. A valóság szörnyűsegebb volt annál, mint amit legsötétebb rémálmaiban kiagyalhatott. A látványtól megbénulva, mozdulatlanul ácsorgott a hideg hóban.

Danyiil hátrébb tántorgott a havon heverő elszenesedett halomtól, és zokogásban tört ki. Az arcán patakozó könnyek világosan ki-vehető nyomokat rajzoltak a fekete koromban, Luskából mindössze ennyi maradt. Arca eltorzult. Kezei remegtek. Csupasz, nagy és üres kezeknek tűntek Luce számára, s mintha – a gondolat furcsán féltékennyé tette – valahogy azok is Luskához tartoznának, a derekához, a hajához vagy az arca köré. Mit tesz az ember a kezével, ha az egyetlen, akit ölelni akar vele, hirtelen borzalmas körülmények között elvész? Az egész lány, egy teljes élet hamuvá válik.

A Daniel arcára kiülő fájdalom annyira hatalmába kerítette Luce szívét, hogy belesajdult. Mélységesen meghatódott. Saját fájdalmánál és zavarodottságánál is rosszabb volt látnia a fiú gyötrődését.

És az összes eddigi életében így érez.

Minden egyes halálban.

Újra és újra és újra.

Luce igazságtalanul vádolta önzéssel Danielt. Hogy Daniel nem vigyáz rá. Épp ellenkezőleg, annyira vigyázott rá, hogy szinte bele-rokkant. Luce továbbra is gyűlölte, de egyszeriben megértette a keserűségét, a fenntartását mindennel szemben. Lehet, hogy Miles tényleg nagyon szereti, de az ő szerelme nem hasonlítható Danieléhez.

Soha nem lesz olyan.

– Daniel! – kiáltotta, és az árnyékból előbújva felé rohant.

Vissza akart adni minden csókot és ölelést, amit Daniel adott a múltbeli énjeinek, amelynek az imént is tanúja volt. Tudta, hogy mekkora tévedés volt, hogy minden tévedés volt.

Daniel szeme elkerekedett. A páni rémület kifejezése suhant át az arcán.

– Ez meg mi? – mondta lassan, szemrehányóan. Hiszen épp az imént hagyta Luskáját meghalni. Mintha Luce jelenléte rosszabb lenne Luska halálánál. Felemelte hamutól fekete kezét, és rámutatott: – Mi folyik itt?

Gyötrelmes volt, hogy a fiú így néz rá. Luce megtorpant, és elmorzsolgott egy könnycseppet.

– Válaszolj neki! – szólt ki egy hang az árnyékból. – Hogy kerülél ide?

Luce bárhol felismerte volna ezt a fennhéjázó tónust. Oda sem kellett néznie, amikor Cam előlépett az óvóhely bejáratából.

Egy kibomló zászló könnyed suhogásával kiterjesztette jókora szárnyait. A háta mögé íveltek, amitől a szokásosnál még fennköltebbnek és félelmetesebbnek látszott. Luce nem tudott magán uralkodni, csak bámulta. A szárnyak aranyszínű ragyogással vonták be a sötét utcát.

Luce hunyorgott, próbált értelmet adni az előtte zajló jelenetnek. Többen voltak, még több alak rejtőzött az árnyékban, és most mind előlépett.

Gabbe. Roland. Molly. Arriane.

Mindannyian megjelentek. Mindannyian szorosán előreívelő szárnyakkal. Arany és ezüst csillámok vakítóan fényes tengere a besötétedett utcán. Egytől egyig feszültnek tűntek. Szárnyuk hegye remegett, készen arra, hogy csatába induljanak.

Most az egyszer Luce nem esett zavarba szárnyuk pompájától vagy tekintetük súlyától. Émelygett.

– *Minden* alkalommal végignézitek? – kérdezte.

– Luska! – szólt hozzá Gabbe nyugodtan. – Csak mondd meg, mi van!

Ekkor már Danyiil is mellé lépett, és vállon ragadta. Megrázta.

– Luska!

– Nem vagyok Luska! – kiáltotta Luce, és kitépve magát a szorításából vagy hat lépést hátrált.

Borsódzott a háta. Hogy tudnak tükörbe nézni? Hogy tudják hátradólva végignézni a halálát?

Túl sok ez neki. Nem készült fel rá, hogy ezt lássa.

– Miért nézel így rám? – kérdezte Danyiil.

– Danyiil, ő nem az, akinek hiszed – mondta neki Gabbe. – Luska halott. Ő... ő pedig...

– *Micsoda?* – kérdezte Danyiil. – Hogy lehet az, hogy itt áll? Mikor...?

– Nézd a ruháit! Nyilvánvalóan...

– Fogd be a szád, Cam, talán nem is! – szólt rá Arriane, de bátoritanul, mert hátha Luce mégis az, aminek Cam nevezte volna, bárkire is gondolt. Újabb süvítés a levegőben, aztán az út túloldalán álló épületekre záporozó tűzérési lövedékek robbanásai megsüketítették Luce-t, és lángra lobbantották a fából készült raktárépületet. Az angyalok nem törődtek a körülöttük folyó háborúval, csak vele. Mostanra már hat méterre szűkült a távolság Luce és közöttük, és ők ugyanolyan bizalmatlannak tűntek vele szemben, ahogy Luce érzett irántuk. Egyik sem jött közelebb.

A füstölgő épület fényében Danyiil árnyéka hosszan előrevetült. Luce arra összpontosított, hogy magához idézze. Működhet vajon? Szeme összeszűkül, testének minden izmát megfeszítette. Még mindig ügyetlenül csinálta, nem tudva, mi kell ahhoz, hogy az árnyék a keze közé kerüljön.

Mikor annak sötét körvonalai remegni kezdtek, Luce rávetődött. Mindkét kezével megragadta az árnyékot, és ahogy tanáraitól, Steventől és Francescától látta első napján a Shoreline-ban, elkezdte a sötét masszát gömb alakká formázni. A nemrég megidézett Derengők rendezetlenek és formátlanok voltak. Először határozott körvonalat kellett adni nekik. Csak akkor lehetett őket szétválasztani, és nagyobb, lapos felületté nyújtani. Úgy a Derengő átalakulhat képernyővé, melyen keresztül bepillantunk, vagy kapuvá, melyen át beléphetünk a múltba.

Ez a Derengő ragacsos volt, de Luce gyorsan átrendezte és kapuvá formálta. Belényúlt és kinyitotta.

Nem maradhat itt tovább. Más céljai vannak: magára találni egy másik életben, egy más időben, megtudni, milyen jutalomra céloztak a Kitaszítottak, és végül nyomára bukkanni az őt és Danielt sújtó átok eredetének.

Aztán megtörni az átkot.

A többieknek elállt a lélegzete attól, milyen ügyesen bánik Luce a Derengővel.

– Mikor tanultad, hogyan kell csinálni? – suttogta Danyiil.

Luce megrázta a fejét. Magyarázata csak összezavarná Danyiilt.

– Lucinda! – Az utolsó hang, amit hallott, a fiúé volt, amint az igazi nevét kiáltja.

Különös, hiszen egyenesen Daniel meglepett arcába néz, de az ajkát nem látja mozogni! Talán csak a képzelete játszik vele.

– Lucinda! – kiáltott a fiú még egyszer, a félelemtől egyre magasabb hangon, épp mielőtt Luce fejest ugrott a hívogató sötétségbe.

MÁSODIK FEJEZET

AZ ÉG KÜLDÖTTE

MOSZKVA

1941. OKTÓBER 15.

LUCINDA! – KIÁLTOTT ÚJRA DANIEL, de nagyon elkésett vele. Luce abban a szempillantásban eltűnt. Daniel ekkor bukkant csak fel a zord, hóborította tájban. Érzékelte a fényvillanást maga mögött és a közelben lévő lángok melegét, de nem látott mást, csak Luce-t. Az elsötétedett utcasarok és Luce felé rohant. Luce parányinak látszott a viseltes idegen kabátban. És ijedtnek. Daniel látta, amint szétnyitja az árnyékot, és...

– Ne!

Rakéta csapódott a mögötte álló épületbe. A föld megremegett, az út felgyűrődött, majd kettéhasadt, üveg-, acél- és kődarabok repültek fel a levegőbe, aztán potyogtak alá.

Halálos csend telepedett az utcára. Daniel észre sem vette. Csak állt a romhalmaz közepén, hitetlenkedve.

– Annál inkább visszamegy – motyogta, miközben a port törölgette a válláról.

– Annál inkább visszamegy – ismételte valaki.

Ugyanaz a hang. Az ő hangja! Visszhang lenne?

Nem, ahhoz túl közelről jön. Ahhoz meg túlon túl határozott, hogy a fejében hallja.

– Ki mondta ezt? – Elrohant az összedőlt állványok összevisszasága mellett oda, ahol az előbb még Luce-t látta.

Két lélegzet elakadt.

Daniel önmagával találta szemben magát. Vagyis, nem egészen önmagával, hanem saját maga korábbi változatával. De melyik korból? Hol van most?

– Ne érjetek egymáshoz! – ordított rájuk Cam. Tiszti gyakorlóruhát, bakancsot és vastag, fekete kabátot viselt. Daniel láttán villámokat szórt a szeme.

A két Daniel akaratlanul is közelebb húzódott egymáshoz, bár óvatosan kerülgették a másikat körbe-körbe a havon. Aztán eltávolodtak.

– Maradj távol tőlem! – figyelmeztette a régebbi az újonnan jöttet. – Veszélyes!

– Tudom! – mordult rá Daniel. – Azt hiszed, nem tudom? – Már csak a közelségétől felkavarodott a gyomra. – Voltam én már itt! Én *te* vagyok!

– Mit akarsz?

– Én... – Daniel körülnézett, próbálta kiismerni magát. Több ezer évnyi élete, Luce-szal való szerelme és elvesztése után, emlékei berozsdásodtak. Az ismétlődések megnehezítették a múlt felidézését. De nem olyan rég időzött ezen a helyen, erre emlékezett...

Az elpusztított város. Behavazott utcák. Égi tűzharc.

Bármelyik lehetett a vagy száz háború közül.

De ott...

Az a hely az utcán, ahol elolvadt a hó. Sötét kráter a fehérség tengerén. Daniel térdre ereszkedett, és a földet bepiszkító fekete komagyűrű felé nyúlt. Behunyta a szemét, és pontosan eszébe jutott, ahogy a lány meghal a karjaiban.

1941-ben, Moszkvában.

Szóval ebben mesterkedik! Beleássza magát az elmúlt életeibe! Remélve, hogy úgy megérti.

Az a helyzet, hogy kiszámíthatatlanok és értelmetlenek azok a halálok. Ezt Daniel bárkinél jobban tudta.

Voltak azonban bizonyos életek, melyekben Daniel igyekezett némileg felvilágosítani a lányt, azt remélve, hogy megváltoztathatja a dolgot állását. Néha abban reménykedett, meghosszabbíthatja az életét, de ez soha nem működött igazán. Néha meg – mint ekkor is, Moszkva ostroma alatt – azt választotta, hogy gyorsabban bocsátja útjára. Hogy megkímélje. Hogy az ő csókja legyen az utolsó, amit ebben az életben érez.

Ezek az életek vetik a leghosszabb árnyékokat az örökkévalóságban. Ezek az életek kiragyognak, és úgy vonzzák a Derengőkön át botladozó Luce-t, mint mágnes a vasreszeléket. Igen, azok az életek, melyekben felfedte előtte, amit tudnia kell, még ha a tudás elpusztítja is.

Mint Luce moszkvai halála. Határozottan emlékszik rá, és ostobának érzi magát miatta. A bátorító szavakat, melyeket odasugdosott, a hosszú csókot. Az üdvözült megvilágosodást haldoklása közben az arcán. Semmi nem változott. A végzete ugyanaz maradt, ami volt.

És Daniel is mindig teljesen ugyanolyan lett utána. Komor. Sötét. Kiüresedett. Letaglózott. Vigasztalhatatlan.

Gabbe lépett elő, és havat rugdosott a hamugyűrűre Luska halálának színhelyén. Pihekönnyű szárnyai ragyogtak az éjszakában,

és ahogy lehajolt a hóban, testét csillámló pára vette körül. Könynyezett.

A többiek is közelebb jöttek. Cam, Roland, Molly és Arriane.

Végül Danyiil, a réges-régi Daniel zárta a színes csapatot.

– Ha azért jöttél, hogy figyelmeztess bennünket – szólalt meg Arriane –, add elő a mondandódat és távozz! – Szivárványszínekben játszó szárnyai szinte védekezőn hajoltak előre. A kissé sápadtnak tűnő Danyiil elé lépett.

Törvény- és természetellenes, ha az angyalok a korábbi énjükkel kommunikálnak. Daniel megszédült és kiverte a veríték, de nem tudta megmondani, vajon amiatt, mert újra végigélte Luce halálát, vagy mert ennyire közel van korábbi énjéhez.

– Figyelmeztetni bennünket? – gúnyolódott Molly Daniel körül sétálgatva. – Miért tenne Daniel Grigori egyetlen felesleges lépést azért, hogy bennünket bármiről is értesítsen? – Szinte a képébe mászott, és rézszerű szárnyával kötekedett vele. – Nem, nem! Emlékszem én, miben sántikál! Évszázadok óta ugrabugrál a múltba! Mindig keresgél, mindig elkésik.

– Nem! – suttopta Daniel. Ez nem lehet! Azért indult, hogy utolérje a lányt, és utol is éri!

– Úgy érte – fejtegette Roland Danielnek –, hogyan fordulhatott elő, hogy ide kerültél? Akárhonnan is érkezted.

– Majdnem kiment a fejemből! – szólta Cam a halántékát masszírozva. – Lucinda után kutat. Aki elveszett az időben. – Danielhez fordult, és felvonta a szemöldökét. – Talán most majd feladod a büszkeséged, és elfogadod a segítséget!

– Nincs szükségem segítségre!

– Nekem úgy tűnik, van! – gúnyolódott Cam.

– Maradj ki belőle! – prüszkölte Daniel. – Később elég bajt okozol majd nekünk!

– Ó, milyen szórakoztató! – tapsikolt Cam. – Most olyat árultál el, amire legalább várhatok!

– Veszélyes játékot játszol, Daniel! – mondta Roland.

– *Tudom.*

Cam baljóslatúan, gonoszul felnevetett. – Szóval, végre elértük a végjátékhoz, nem igaz?

Gabbe nyelt egyet. – Akkor... valami megváltozott?

– Luce legalábbis arra számít! – mondta Arriane. – Derengőket nyit fel, átlép beléjük, és *még mindig életben van!*

Daniel ibolyaszín szeme felvillant. Elfordult tőlük, visszanézett a templom romjaira, arra a helyre, ahol Luskára először szemet vetett. – Nem maradhatok. Utol kell érnem!

– Nos, ha jól emlékszem – szólalt meg Cam halkán –, soha nem fogod! A múlt már rég meg van írva, barátom!

– A te múltad lehet, de nem az én jövőm! – Daniel nem tudott józanul gondolkodni. Szárnyai belülről égették a testét, sajogtak, hogy kiszabadulhassanak. Luce elment. Az utca kihalt. Nincs kiért aggódni.

Vállait hátravetve egy suhintással széttárta szárnyait. Lám! Ezt a megkönnyebbülést! A legnagyobb szabadság érzése. Máris tisztában tud gondolkodni. Pillanatnyilag magányra van szüksége. Egyesegyedül lenni. Egy pillantást vetett a másik Danielre, és felrepült a levegőbe.

Pillanatokkal később kibomló szárnyak suhogását hallotta. Másik, fiatalabb szárny rugaszkodott el a földről.

Daniel korábbi énje utolérte a levegőben: – Hova megyünk?

Szótlanul telepedtek le a Pátriárka tavak közelében a Luce ablakával szemközti tetőn, a harmadik emeleti párkányon, ahonnan régen az alvó lányt figyelték. Ennek emléke Danyiil fejében élénkebben élt, de egy halvány emlékképre, melyben Luce álmodozva fekszik a takaró alatt, Danielt is meleg borzongás járta át a szárnya hegyéig.

Mindketten elkomorultak. Egyszerre szomorú és ironikus, hogy a lebombázott városban Luce háza megmenekült, mikor ő maga nem. Csendben álltak a hideg éjszakában, gondosan hátravetett szárnyakkal, hogy még véletlenül se érjenek egymáshoz.

– A jövőben hogyan alakulnak a dolgai?

Daniel felsóhajtott. – A jó hír az, hogy a jelenlegi élete valamelyest különbözik a többitől... Valahogy... módosult az átok.

– Hogyan? – nézett fel Danyiil, de a szemében felcsillanó remény kihunytt. – Azt akarod mondani, hogy a jelenlegi életében még nem kötött szövetséget?

– Úgy tűnik, nem. Ez lehet az egyik része a dolognak. Talán olyan kibúvó ez, ami lehetővé teszi, hogy tovább éljen a szokásosnál...

– De ez nagyon veszélyes! – Danyiil hadarva, kétségbeesetten beszélt, ugyanazt a gondolatmenetet követte, amelyen Daniel a Sword & Crossban töltött utolsó éjszaka óta rágódott, amikor is rájött, hogy ezúttal másképp történik az egész: – Meghalhat, és soha nem tér vissza! Az lesz a vég! Az égvilágon minden ezen múlik!

– Tudom!

Danyiil elhallgatott, és összeszedte magát. – Bocsánat! Hát persze, hogy tudod! A kérdés az, érti-e Luce, miért másnyen ez az élete?

Daniel az üres tenyerére nézett. – Zhsmaelim Vénjei közül az egyik igen közel került hozzá, és kifaggatta őt, mielőtt Luce bármit is sejtett volna a múltjáról. Lucinda felfogta, hogy mindenki arra koncentrált, hogy nincs megkeresztelve, de annyi mindent nem tud még!

Danyiil a párkányra lépett, és mereven nézte a lány besötétített ablakát. – És mi a rossz hír akkor?

– Attól tartok, túl sok az, amit *én* sem tudok. Képtelen vagyok megjósolni az időutazása következményeit. Rá kell találnom, hogy megállítsam, mielőtt túl késő lesz.

Lenn az utcán felharsant egy sziréna. Véget ért a légitámadás. Az oroszok nemsokára átfésülik a várost túlélők után kutatva.

Daniel az emlékfoszlányai között kutatott. *Luce még visszább megy, de vajon melyik életébe?* Megfordult, és szigorúan korábbi énjére nézett: – Te is emlékszel, igaz?

– Arra... hogy visszamegy?

– Igen. De vajon, milyen messzire vissza? – Egyszerre beszéltek, miközben a sötét utcát bámulták.

– És hol áll majd meg? – kérdezte Daniel váratlanul, hátrálva a párkány szélétől. Szemét behunyva mély levegőt vett. – Luce megváltozott. Olyan... – Szinte érezte a lány illatát. Tiszta, szeplőtlen fény, akár a napsugár. – Valami alapjaiban megváltozott benne. Végre valóban van esélyünk! És én soha nem voltam ennél mámorosabb, de ugyanakkor ennyire halálra rémült sem. – Kinyitotta a szemét, és meglepődött, mert Danyiilt helyeselni látta.

– Daniel?

– Igen?

– Mire vársz még? – kérdezte Danyiil mosolyogva. – Eredj és érj utol!

Ekkor Daniel szétfeszítette a tetőpárkány menti árnyékokat – egy Derengőt –, és belelépett.